

#BFF

TORBOLY LILA

KÉSZ CIRKUSZ

Titti és Milla a porondon

MÓRA

TURBULY LILLA

KÉSZ CIRKUSZ!

Titti és Milla a porondon

Bertóthy Ágnes
illusztrációival

Móra Könyvkiadó

Borító- és sorozatterv:
MÜLLER PÉTER

A könyv megjelenését támogatta a

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezményrel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Turbuly Lilla, 2024
© Bertóthy Ágnes, 2024
© Móra Könyvkiadó, 2024

1. Lomtalanítás a Jázmin utcában

Anyunak agyára ment a marikondózás. Hogy az mi? Egy japán könyv, amiben arról szövegelnek, hogy mindent ki kell dobni, amit nem használunk, vagy ami nem tesz boldoggá. Ezért anyu minden hónap első hétvégéjén elkezdni nyitogatni a szekrényajtókat, hogy mit lehetne még kidobni. Hogy boldogabbak legyünk. Ilyenkor apu fogja a kidobásra ítélt dolgokkal teli dobozokat, és kiviszi a kerti kisházba. Hátha jók lesznek még valamire. Ezen veszekednek egy kicsit, aztán a vége az, hogy megegyeznek: a ház anyu terepe, apu meg gyűjtögesse csak a „rossz energiákat” a kisházban, ha annyira akarja. Megjegyzem, én eddig itt is, ott is egészen boldog voltam.

Éppen ezért nem adom! Se a hercegnőruhát, se a lila pónis tolltartót, se a félszemű pandát. Se a babakonyhát az epermintás étkészlettel! Hogy évek óta ki se nyitottam azt a szekrényt? És akkor mi van? Nekem bőven elég, ha tudom, hogy bármikor elővehetem a régi játékaimat. Mert lehet, hogy fogom! Mondjuk, ha egy olyan szülinapi bulit tartunk, amikor mindenki saját, öt évvel ezelőtti önmagának öltözik. Vagy ha vendégek jönnek hozzánk egy öt-hat éves kislánnyal.

Neki csak kell valamivel játszani, nem? Hogy ez a Milla már nem öt-hat éves, hanem éppen hogy idősebb nálam fél évvel?! Attól még lehet, hogy tök gyerekes. Vagy elmeroggyant, aki egy ötéves gyerek szintjén áll. Vagy egyszerűen csak szeret babázni. És ha majd nekem lesz gyerekem? Lehet, hogy addigra már nem is lehet majd játékokat kapni. Akkor ő mivel fog játszani?

Tegnap ugyanis arra jöttem haza a suliból, hogy a fél udvar tele van a kisházból kipakolt dobozokkal, anyu meg ott ül a dobozkupac közepén, és nagy, sötét zsákokba rakogatja a cuccaimat. Úgy nyelték el a kiskoromat, mintha cápaszájak lennének. És amikor megkérdeztem, hogy mégis mit csinál, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, azt mondta, hogy az udvari kisházba új lakók költöznek: anyu nővére és a lánya, Milla.

Akiket én egyáltalán nem ismerek. Van egy-két fényképünk arról, ahogy ezzel a Millával (rendes nevén Emíliával) pózolok Zamárdiban, a strandon, egy szál bugyiban, mert voltunk vagy kétévesek, és amíg kisebb voltam, karácsonyra néha érkezett egy csomag rózsaszín ruhácskákkal, sőt, egyszer még egy bűvészjátékot is kaptam tőlük. Azt eléggé bírtam, akkoriban hónapokig dobókockákkal meg kártyalapokkal szóraztattam a családot. De akkor még csak hét voltam, most meg tavasszal tizenkettő leszek. Az unokatesóm

fél évvel idősebb nálam, és azonkívül, hogy jó anyáink testvérek, és egy évben születtünk, semmi hasonlóság nincs közöttünk. Millának már két éves korában is vállig érő, szőke szőghaja volt, nekem meg rézvörös és göndör. Közben egy kicsit barnább lett, de ha rásüt a nap, még most is határozottan vörös. Néha tetszik, néha utálok. Az a fura, hogy ebből a szempontból anya nővéréhez, Viki nénihez hasonlítok, Milla meg anyuhoz. Állítólag azért, mert én meg Viki néni a nagyapám haját örököltük, anyuék meg a nagyanyánkét. Nem tudom. Egyiküket se ismertem.

Viki néniéssel meg azért nem találkoztunk ezer éve, mert Németországban éltek. Meg Franciaországban. Meg Svájcban. Meg mittudoménhol. Ők, mármint Viki néni és Michael, az elvált férje ugyanis cirkuszosok. Michael zsonglőr, Viki néni meg kötél-táncos. Furán hangzik. És elég izgalmasan. Van valami nagyon halvány emlékem, hogy egyszer anyuék elvittek egy előadásukra, amikor itt jártak Magyarországon. Olyan három és fél lehettem, és a szagokra emlékszem a legjobban. A fűrészporszagára, amivel a porondot felhintették, és a lószagra, mert voltak ott lovak is, meg kutyák. Michael bácsi is rémlik, szőke rasztahaja volt, és folyton felfelé nézett, hogy a levegőben tudja tartani azt a sok mindent, amivel dobálózott. Arra nem emlékszem, hogy Viki néni kötél-táncolt volna, anyu

szerint azért, mert éppen akkor aludtam el, amikor ő következett.

És most ideköltöznek hozzánk... Hát, nem is tudom, hogy örüljek-e, vagy sem. Egyáltalán nem ismerem az unokatesómat. Mi van, ha egy beképzelt majom? Ha felvágós, mert annyi mindenfelé járt már a világban? Meg mert ő is köteltáncol Viki nénivel? Mindig szerettem volna egy tesót, nyúztam is érte a szüleimet eleget, de már belenyugodtam, hogy nem lesz. Végül is vannak barátnőim, és ha úgy vesszük, jó oldala is van, hogy egyke vagyok: soha nem kellett a kistesóimra vigyáznom mint Katának, az egyik osztálytársamnak. Most meg készen kapok egy unokatesót. Jó, az más, mint egy igazi testvér, meg nem is egy házban fogunk lakni, csak egy udvarban, mi a Jázmin utca 9.-ben, ők meg a 9/a-ban. Még az is lehet, hogy ez a Milla jó fej, és kijövünk majd egymással. De hogy miatta kiszórják a régi játékaimat?! Na, azt már nem!

2. Ezzel bizony számolni kell!

A játékaim végül felkerültek az udvari házikó padlására, nagymamáék régi tükre, két törött lábú szék, egy ősrégi porszívó és három kupac régi újság mellé. Fogalmam sincs, ezek a dolgok hogyan úszták meg eddig anyu lomtalanítási rohamait. Talán úgy, hogy látott egyszer a padláson egy egeret, és bár sosem vallaná be, szerintem fél az egerektől. Én mindenesetre egy egész délutánt eltöltöttem fent, a játékaimat rendezgetve és régi újságokat lapozgatva, a porszagú, finom melegben, míg a szomszéd bácsi és apu a kisházat festették. Találtam régi képeslapokat is glóriás szentekkel és giccses báránnyakkal, amiket még a dédszüleimnek és Angi néninek küldözgettek ismeretlen emberek, „kegyelemteljes karácsonyt” és „áldott húsvétot” kívánva. Ja, és egyetlen egerrel sem találkoztam.

A ház, ahol élünk, valamikor a dédszüleimé volt, akiket én már nem ismertem, meghaltak, mielőtt megszülettem. Anyu tőlük örökölte. Az udvari házikóban pedig a dédmamám testvére, egy picike, nagyon öreg néni, az a bizonyos Angi néni lakott, akire én is emlékszem. Mindig volt nála sütemény és gyümölcs-tea. Az előbbit egy rózsás, kerek dobozban tartotta,

és fel voltam hatalmazva, hogy annyit ehetek belőle, amennyit csak akarok. És én mindig sokat akartam. A teát porcelánkancsóból töltötte, a kockacukrot pedig egy ezüstcsipesszel lehetett a teába tenni, aminek egy kövér mókus trónolt a végén. Mintha az ő hosszú fogai lettek volna a fogók. Egyszer odasúgtam anyunak, hogy ezt majd szeretném megörökölni. Angi néni meghallotta, de nem sértődött meg, nagyot nevetett, és azt mondta anyunak, hogy „úgy is van, legyen Tittié, Terikém, hadd édesítse meg az életét”. (Titti, az vagyok én. Vagyis hivatalosan Mandel Titanilla, de úgy csak az ofőnk hív, ha szerinte nem figyelek eléggé.)

Angi néni akkor halt meg, amikor hatéves voltam. A házat Viki néniire hagyta, mondván, hogyha egyszer hazatér a kalandozásból, legyen otthona. És azt is mondta, hogy a testvéreknek mindig össze kell tartani, ahogy ők is összetartottak dédmamával. Hát, nem tudom. Szerintem anyu és Viki néni eddig nem annyira tartottak össze. Anyu szerint Viki már gyerekkorában is olyan kelekótya volt, a tanulás helyett akkor is csak a cirkusz meg a színház érdekelte, és addig hisztizett otthon, míg végül nagypapa kézen fogta, és beíratta az artistaképzőbe. Anyu ellenben még a tornaórákat is időpocsékolásnak tartotta, neki a matek volt a kedvence. Bármilyen hihetetlenül is hangzik, van ilyen. Sőt, nekem két ilyen szülő jutott. Az egyetemen ismer-

kedtek meg, matek szakon. Csak apu aztán átnyergelt meteorológusnak, anyu meg egy biztosítótársaságnál dolgozik, és egész nap számol. Hogy mit, azt nem értem pontosan, a biztosítási díjakkal meg a természeti csapásokkal van összefüggésben. Például ha apu a vacsoránál azt mondja, hogy holnap akkora vihar jön, hogy levihet pár háztetőt, akkor anyu gondterhelten azt feleli, hogy bizony, ezzel számolni kell...

Apuék szép színesre festették a házikót, ahogy Viki néni kérte. A nagyobb szoba egyik fala terrakottaszínű lett, Milla szobája meg, ami eredetileg kamra volt, ezért csak egy kicsi ablaka van, napsárga. A konyha zsályazöld, a picurka fürdőszoba pedig tengerkék. Olyan az egész, mint egy babakház. Teljesen más a hangulata, mint a mi fehér falú lakásunké. Anyu ezt úgy mondja, hogy a miénk letisztult és minimalista, nem olyan csiricsáré, én meg úgy, hogy unalmas. De azt legalább megengedte, hogy az én szobámba színes függönyök kerüljenek, meg egy mintás szőnyeg.

Milláék szombat délután érkeztek meg, egy zsúfolásig telerakott, régi autóval (Bogárkának becézik), egy szintén csurig pakolt utánfutóval és egy kutyával. A kutyát Manfrédnek hívják, valami északi szánhúzó fajta. Szép fehér szőre van néhány szürke folttal, de az a legszebb rajta, hogy az egyik szeme kék, a másik pedig barna. Első látásra imádtam. Ugyanezt Milláról

nem mondhatom el. Nincs vele semmi különös bajom, csak olyan furcsa, hogy itt fog lakni. Eddig én voltam az egyetlen gyerek a családban, sőt, az egész Jázmin utcában, mindenki velem volt kedves, engem kényeztetett. Most meg ketten leszünk. Nem vagyok irigy, csak szoknom kell a gondolatot, azt hiszem.

Milla kicsit magasabb nálam, és nagyon vékony. Persze, egy kötéláncosnak vékonynak kell lenni. A tortából például, amit anyu a tiszteletükre készített ünnepi ebédhez süttött, csak egy papírvékonyágú szeletet ettek mind a ketten. Én meg két jó vaskosat. De azért ne gondolja senki, hogy kövér vagyok, egyáltalán nem! Csak nem olyan cérnaszál, mint Milla. Délután egyébként, amikor segítettünk nekik bepakolni a házikóba, kiderült, hogy a vékonysága ellenére nagyon is erős, amit én alig bírtam el, az neki meg se kottyant. Nem csoda, Viki nénivel napi több órát edzenek.

Estére egész jól elrendezkedtek. Maradt néhány régi bútordarab Angi nénitől: egy nagy, faragott szekrény, egy ágy és egy ebédlőasztal négy székkal, ez került Viki (megtiltotta, hogy nénizzem) szobájába. Milla, amíg nem vesznek neki újat, a tőlünk kölcsönkapott kinyitható ágyon alszik, odakerült mellé a Németországból hozott könyvespolca és íróasztala. Kicsi mind a kető, mert ott nem is rendes házban laktak, hanem egy lakókocsiban, azzal járták a világot. „Ahhoz képest ez

a házikó egy táncterem” – nevetett Viki, amikor elégedetten nyugtázta a házberendezési akció végeredményét.

Meg kell hagyni, tényleg jól néz ki. Angi néni kedves, öregszagú házából egy vidám, tarka kuckó lett. De Viki nem nyughatott, már másnap reggel nekiállt, hogy virágokkal ültesse tele a kicsi verandát, kötelet feszítsen ki két almafa közé, és a fészkerben talált ládából kutyaólat rögtönözzön Manfrédnek. És hogy eközben mit csinált Milla? Szomorú képpel bóklászott a kertben, szórakozottan vakarászta Manfréd fülét, és annyira keveset beszélt, mintha legalábbis némasági fogadalmat tett volna.

3. Ugye nem az én osztályomba jár majd?!

Reggel Viki hangjára ébredtem: „Spicc! Magasabbra! Tartsd ki! Nézz előre! Be a hasat!” Ránéztem a telómra: alig múlt hét óra! Nyáron ilyenkor szoktam a másik oldalra fordulni, de most hajtott a kíváncsiság, hogy mit művelnek ezek ketten hajnalok hajnalán. A szobám ablaka a kisház felé nyílik, így elég volt az ablak alatti fotelba térdelnem, és páholyból nézhettem az előadást. Mindketten testre feszülő, fekete nadrágban és trikóban voltak, a lábukon balettcipő. Viki különböző balettmozdulatokat mutatott, Milla pedig utánozta. Nem látszott különösebben lelkesnek, ellentétben az anyukájával, aki majd kicsattant az energiától. „Nyújtsd a nyakad! Ne lógasd a vállad! Kéztartás!” – pattogtak a vezényszavak, Milla mind egyikre tett némi kísérletet, hogy legalább úgy tűnjön, mintha igyekezne, de nem sok eredménnyel, mert Viki végül tanácstalanul széttárta a karját: „Mi van veled, kislányom?” A válasz azonban erre is csak egy fáradt vállrándítás volt.

Egy órával később már valamennyien a kerti diófa alatt álló asztalnál reggeliztünk. Szombat volt, így anyuék sem dolgoztak, nem kellett rohanni, ráérősen

ücsörögtünk. Anyu és Viki gyerekkori történetekkel szórakoztatták egymást, miközben apu már a második adag kávéhozta ki nekik a konyhából. Egy kicsit megsajnáltam Millát, aki továbbra is a haját tekergetve, szótlanul bámult maga elé. Kérdezgetni kezdtem, hogy milyen suliba járt ott, Németországban. Kiderült, hogy semmilyenbe... Pontosabban egy tanárnő járt hozzá minden hétköznap, ha pedig külföldön turnéztak, akkor neten tartották az órákat. Millának háromhavonta kellett csak bemenni az iskolába vizsgázni. El sem tudom képzelni, milyen lehetett! Osztálytársak nélkül szerintem nagyon unalmas. De Milla szerint egyáltalán nem, mert a cirkuszban voltak más gyerekek, ők is így tanultak, a napi edzések és a tanulás mellett pedig maradt idejük lazulni is. Amikor megkérdeztem, hogy mit ért ezen pontosan, kiderült, hogy lovagoltak, játszottak a kutyákkal, strandra jártak, vagy tekeregtek a városban. A váratlanul bőbeszédű beszámolóban két név bukkant fel újra és újra: Kristiné és Paulé.

„Ők hárman elválaszthatatlanok voltak” – bólogtatt Viki, és hirtelen megértettem, miért olyan mélabús Milla. Én sem lennék túl boldog, ha egyik napról a másikra egy új országban landolnék, kábé ezer kilométerre a barátaimtól. Kértem, hogy mutasson róluk fényképet. Kristin magas, barna hajú lány, a képen egy kicsit bandzsít, de Milla szerint csak azért, mert a szemébe

sütött a nap. Bűvészkedést tanul az apukájától. Paul pedig egy enyhén duci, kerek fejű fiú, akinek bohóc az apja, ő viszont állatidomár szeretne lenni. De igazából artista, csak ahhoz „sajnos nem megfelelő az alkata”, mondta Viki. Ez milyen igazságtalanság! Hogy mind-egy, mit akarsz, ha nem olyan az alkatod, az álmodnak annyi. Én azért Paul helyében biztos megpróbálnám!

Aztán anyuék arról beszélgettek, hogy szeptembertől Milla is „rendes” iskolába fog járni. „Vége a kalandozásnak! A következő egy-két évben csak Pesten és a környékén vállalok munkát!” – jelentette ki Viki, mert elege lett az örökös utazásból. Mi a Duna mellett, egy Pest melletti kisvárosban lakunk, annak is az egyik legcsendesebb utcájában. Az iskola nincs messze, gyalog olyan tizenöt perc, ha nagyon sietünk, akkor csak tíz. De gyalog ritkán szoktunk menni, csak ha a szüleim valamiért nem dolgoznak, minden más esetben autóval visznek el, munkába menet. Anyu rögtön felajánlotta Vikinek, hogy járjon Milla is az én sulimba, és akkor őt is elvisszük magunkkal. Viki viszont azt mondta, hogy már elég nagyok vagyunk, mehetnénk gyalog is, főleg most, hogy ketten leszünk.

„De ugye nem az én osztályomba fog járni?” – szakadt ki belőlem az első gondolat. Úgy éreztem, hogy az már túlzás lenne, ha a suliban is együtt kellene lennünk. Elvégre nekem ott vannak a saját, külön bejára-

tú barátaim! Egy kicsit sok lenne Millából, ha reggeltől estig ott ülne a nyakamon! Anyu rosszálló pillantása nélkül is éreztem volna, hogy ez nem volt túl barátságos kifakadás, ezért próbáltam szépíteni: „Milla idősebb nálam, ezért nem is járhatnánk egy osztályba...” Anyu szerint az a fél év egyáltalán nem számít, de majd úgyis az iskolában döntik el, hogy hanyadikba mehet. Milla csak annyit mondott, hogy semmi kedve iskolába járni, sokkal szívesebben maradna magántanuló. Ja, ha ez ilyen kívánságműsor lenne, akkor én meg sokkal szívesebben nem járnék semmilyen iskolába! Vagy legalábbis akkor nem, ha éppen nincs kedvem, mert néha határozottan van.

Vikiék délután is gyakoroltak. Viki összeszerelt egy trambulint, amit szintén az utánfutóval hoztak magukkal, és felváltva ugráltak rajta. De nem ám csak úgy simán, mint más halandó emberek, hanem pörögtek, forogtak, előre meg hátra szaltóztak, még a nézésébe is beleszédült az ember! Manfréd már megszokhatta, mert békésen szunyókált az árnyékban, csak néha pislantott fél szemmel rájuk. Ilyenkor elégedetten nyugtázta, hogy megvannak, szusszant egyet, és aludt tovább. Én meg egy kicsit irigykedve néztem őket, és legszívesebben odakéretőztem volna, hogy én is ugrálhassak. Még sosem próbáltam, mert apunak van egy baleseti sebész barátja, aki szerint a trambulin valósá-

gos merénylet a gyerekek és a baleseti sebészek ellen, annyi csonttörést okoz. Ha így vesszük, akkor az egész cirkusz egy nagy merénylet, ahol mindenféle veszélyek leselkednek a cirkuszosokra. De nézni egész jó. És csinálni sem lehet rossz! Bár ennek ellentmondott, hogy Milla két szaltó között pontosan olyan képet vágott, mint aki citromba harapott.

4. Róla szól most minden

Szeptemberben aztán kiderült, hogy mindketten hatodikosok leszünk, és egy osztályba fogunk járni. Pedig van, amiből Milla még negyedikbe sem járhatna. Hiába beszél ugyanolyan jól magyarul, mint én, a nyelvtanról fogalma sincs, a helyesírása meg egyszerűen borzalmas, ahogy a magyartanárunk, Gizi néni megállapította. Persze, mert német iskolában vizsgázott, az ottani könyvekből tanult, és voltak ugyan magyar mesekönyvei, de írnia sosem kellett magyarul. Matekból és fizikából egész jó, a magyar történelemről viszont annyit tud, hogy volt egy igazságos Mátyás királyunk. Szépen énekel (ebben kivételesen hasonlítunk), a testnevelésről, ugye, ne is beszéljünk, abban még Gittát is leiskolázza (pedig ő volt eddig a legjobb az osztályban, tornaversenyekre is jár). De amikor földrajzórán az volt a feladat, hogy írjuk össze, milyen magyar folyókat ismerünk, egyetlen név árválkodott a füzetében, a Dunáé, az is csak azért, mert Németországban ered, és itt folyik el mellettünk.

Az osztálytársaim egy részét ez egyáltalán nem érdekli, ők el vannak ájulva attól, hogy Milla kötél-táncol. Amióta ez kiderült, különböző mondvacsinált

indokokkal járnak hozzánk: leckét megkérdezni, tankönyvet „visszahozni”, hogy nem a miénk-e véletlenül (pedig csak bele kellene lapozni, és megismerhetnék Hajmási Zoli girbegurba betűit). És „véletlenül” éppen akkor jönnek, amikor Viki és Milla gyakorolnak a trambulinon vagy a kötélén...

Szóval nevezetességek lettünk a Kankalin utcai általánosban, pontosabban nem én, hanem Milla. Igaz, ő egyáltalán nem szereti, ha bámulják, kétszer is előfordult, hogy ilyenkor leesett a kötélről, amit egyáltalán nem értek, mert a cirkuszban nem két hatodikos mereszti rá a szemét, hanem sok száz ember, de azt mondja, az egészen más. Mármint a gyakorlás, meg az előadás.

Millával többen is szeretnének barátkozni. Például Panna, aki eddig az én egyik legjobb barátnőm volt, harmadik óta egymás mellett is ültünk. De most már nem, mert az ofő Millát ültette mellém, mondván, hogy egy ismeretlen osztályban biztosan könnyebb lesz neki, ha az unokatestvére mellett ülhet. Panna rendkívül kíváncsi, bár azt mondja, hogy egyszerűen csak minden érdekli. Rengeteget kérdez, sokszor alig tudja kivárni, hogy válaszoljanak neki, mert gondolatban már három kérdéssel előbbre jár. Vékony, incifinci hangja van, és úgy hadar, mintha attól félne, hogy nem tud olyan gyorsan beszélni, amilyen gyorsan a gon-

dolatai száguldoznak. Millát is a kérdéseivel üldözi. Például hogy mire gondol ott fent, a kötélen, és van-e olyan, hogy valamire nem szabad gondolni, mert akkor leesik az ember. Fekete macska, gumicukor, elszakadó kötél, akármi? Hogy fiúk is lehetnek-e kötélháncosok, vagy csak lányok? És át merne-e menni rajta, ha két toronyház között vagy egy nagy folyó felett feszítenék ki a kötelet? A Milla a művészneve, vagy csak egyszerűen így becézik otthon?

Művészneve! Hát könyörgöm, nem egy világhírű artistáról beszélünk, hanem egy kötélháncostanoncról, ahogy Viki mondja! Ilyen alapon a Titti meg az én művésznevem, mert nagyon szépen rajzolok, és a múltkor két képemet is kitétték az iskola aulájában, a Legszebb rajzaink kiállításra!

Megnéztem pár videót a neten igazi kötélháncosokról. Azok tényleg mély völgyek, folyók felett meg templomtornyok között kifeszített kötélen egyensúlyoznak, nem nyolcvan centivel a föld fölött, mint Milla a kertünkben! Jó, tudom, ha előadás van, akkor azért sokkal magasabban van, de ott meg biztosítókötél van rajta, ami megfogja, ha leesne.

A másik barátnőm, Kata éppen az ellenkezője Pannának. Soha nem siet sehová, sőt mindenhol el-késik. Elvből utál mindenféle tornát, saját bevallása szerint legszívesebben egész nap csak aludna meg

heverészne, éppen úgy, mint a cicájuk. Persze, nem csak alszik meg heverészik, közben azért neki is jár az agya, sőt, Kata az egyik legokosabb lány az osztályban. Ő írja a legjobb fogalmazásokat, és rengeteget olvas. Gizi néni ezért megkérte, hogy foglalkozzon egy kicsit Millával, akinek éppen a nyelvtan és a magyar irodalom az egyik gyenge pontja. Szóval az egyik barátnőm körberajongja Millát, a másik meg minden kedden magyarból korrepetálja. Nem csoda, ha velem nincs idejük foglalkozni!

Pedig tavaly mennyit lógtunk együtt! Filmeket néztünk és zenét hallgattunk Katáéknál, ahol sosem fogyott ki a pattogatott kukorica, társasoztunk nálunk, vagy egyszerűen csak megdumáltuk telón az aznapi sulis pletykákat. Most meg bámuljuk Millát a trambulínon, vagy kuksolhatok itthon, míg Katával magyaroznak.

De ne gondolja senki, hogy féltékeny vagyok! Csak... egy icipicit irigylem Millát, mert az az igazság, hogy olyan szívesen kipróbálnám a trambulínt meg a kötelet... Jó, tudom, baleseti sebészek rémálma, és én már a rollerrel és a háromkerékű biciklivel is képes voltam akkorákat esni kiskoromban, hogy anyu azóta is borzadállyal emlegeti, hányszor vittek az ügyeletre. De nem azért, mert ügyetlen vagyok, sőt, szerintem egész jó az egyensúlyérzésem! Szerintem csak attól

estem annyit, hogy anyu állandóan azt kiabálta utánam, hogy vigyázz, el ne ess, kislányom! Meg hogy ott az a bukkanó, nehogy arra menjél! Én meg hiába nem akartam, valahogy mégis arra fordultam. Mi lenne, ha amikor nincsenek itthon, kipróbálnám? Csak óvatosan. Belekapaszkodnék az almafa törzsébe, vagy keresnék egy botot, és abba... Elvégre Mandel Titti semmivel sem ügyetlenebb, mint bárki más!